

EXPLOTACIÓ SALVATGE *versus* VAGA SALVATGE

El divendres 28 de juliol va saltar l'espurna en l'Aeroport de "El Prat" de Barcelona: al voltant de 900 treballadors de terra d'Ibèria es reunien en assemblea per a tractar sobre la pèrdua, per part d'esta companyia aèria espanyola, de la llicència de "handling" (la càrrega i descàrrega d'avions) en favor d'altres subcontractes que anaven a fer-se càrrec d'eixe treball. En assemblea convocada per UGT i CCOO, els treballadors van criticar durament el comportament d'estos sindicats oficials i els van qualificar de "traïdors i venuts", amb el què, els treballadors van acordar anar a la seu d'AENA per a demanar explicacions. Com en la seu d'AENA no van trobar interlocutor o representant de l'empresa disposat a donar explicacions, finalment els treballadors de terra d'Ibèria van decidir col·lectivament prendre les pistes de l'aeroport de "El Prat" de Barcelona en protesta per la pèrdua dels aproximadament 2.500 llocs de treball que significava la terciarització o servici per mitjà de subcontractes de les tasques de "handling".

Els treballadors van romandre en les pistes des de les deu del matí fins a les sis de la vesprada. A eixa hora van ser detinguts per la Guàrdia Civil 6 treballadors que no havien provocat cap incident, perquè la protesta, a pesar dels ànims, era pacífica. L'endemà, l'aeroport va ser pres per la policia, fet que va ser denunciat pels treballadors com una situació repressiva i d'intromissió per part de l'Estat, en un conflicte entre empresa i treballadors.

La vaga va tindre un resultat immediat: des de les primeres hores acudien mitjans de comunicació de tot el país, inclús internacionals; l'aeroport romania parat totalment, no hi havia quasi ningú en finestretes, ningú portava les maletes ni tampoc cap treballador col·locava les escales d'eixida de passatgers en els avions... tots protesten en les pistes; l'empresa els ha posat entre l'espasa i la paret i, en compte de sucumbir a la desesperació, ells, treballadors i treballadores, han decidit col·lectivament romandre en vaga, espontània però organitzada. No ha existit el preavís de vaga, que normalment es realitza amb antelació per part del comité de vaga, i han agafat a l'empresa per sorpresa, que no ha pogut maniobrar de forma efecti-

va per a neutralitzar els efectes de la convocatòria. És per tant una vaga acordada de forma comuna i assembleària, no és una vaga domesticada i els mitjans de comunicació la qualifiquen de salvatge...

CCOO i UGT, davant de la seua incapacitat de controlar els treballadors, demanaven disculpes per l'enrenou i li tiraven la culpa als de sempre, mentre els locutors conduïen el debat i les qualificacions cap a on els interessava, condemnant a tort i a dret els milers de viatges vacacionals que es perdien. Els partits polítics de tots els colors i tendències, van utilitzar la vaga per al seu habitual joc polític; l'oposició del PP i els nacionalistes de CIU van criticar el Govern i viceversa; alguns partits d'esqueres, com IU-IC, o ERC, es van sumar a l'espectacle responsabilitzant als treballadors de les conseqüències socials i econòmiques...

En esta ocasió, com sempre, ningú va anomenar els afiliats de CGT, als seus militants i delegats en l'Aeroport de "El Prat" que van propiciar les assemblees i van abonar les decisions dels treballadors d'Ibèria com pròpies. Açò no ha de ser notícia.

És curiós, però sorprén comprovar, sempre, com, quan es van a eliminar 2.500 llocs de treball, són els treballadors els responsables... com són criminalitzats per exercir el seu dret a la protesta, en este cas a la vaga legítima.

Com a treballadors anarcosindicalistes, com a Organització, estos fets han de posar-nos sobre alerta per diversos motius:

En primer lloc perquè constituïxen un intent de criminalització i repressió del dret de vaga -sobretot si esta és espontània i nascuda d'una assemblea-, per part de mitjans de comunicació que actuen de portaveus dels què manegen, dels sindicats oficials, que volen protagonitzar cada vaga, per poques que es facen, i dels partits polítics tant de dretes com d'esqueres, per als que resulta incòmode donar explicacions convincentes a les seues respectives clienteles i temen ficar la pota després de cada declaració, oblidant-se sempre del caràcter constitucional del dret de vaga. I en segon lloc, pels intents, per part de la patronal, en còmplice col·laboració amb els sindicats

CCOO i UGT, d'anar retallant de forma legal, a través de la regulació del dret de vaga, per a impossibilitar que "altres" puguen ni tan sols tindre accés a este dret constitucional, en un intent d'acabar de domar a la classe obrera que viu després de les fronteres d'este Estat. Açò significaria no reconèixer-la com a dret -tàcitament- sinó més prompte establir els controls i limitacions necessaris, per mitjà de reunions paritàries protagonitzades únicament per ells, anul·lant la seua eficàcia inicial. D'esta manera, les peces, el tauler i les lleis del joc són dictades en benefici del capital -i dels interessos dels aparells sindicals de CCOO i UGT, convertits en empreses que paguen multitud de salaris-, i només en poques ocasions, jugant-se el lloc de treball, i potser exposant-se a la presó o a quelcom pitjor, com és el cas de la vaga de "El Prat" de Barcelona, sent els treballadors els que trenquen la baralla i fixen els passos que autònomament acorden de forma col·lectiva.

Reflexionem. Des de la regulació del dret de vaga, després dels primers anys de la transició, el nombre de vagues s'ha anat reduint de manera dràstica tant en quantitat com efectivitat. I ja no parlem de les últimes vagues generals d'este país, convocades pels sindicats majoritaris i traïdes i venudes amb antelació per ells mateixos. La vaga no és només un dret: és la manera més eficaç de defensa dels treballadors -"Si no atens a les meues demandes, treballa tu"-, i és i ha de continuar sent l'element de pressió per excel·lència per a arrancar drets i conquestes als explotadors, perquè, encara que visquem en una societat aparentment modernitzada, este sistema econòmic segueix dividit entre explotadors i explotats.

Ser testimoni de la vaga dels treballadors d'Ibèria és ser testimoni d'una vaga de veritat; és a dir, efectiva i amb el compromís i el suport dels treballadors... i això és quelcom que als poderosos els preocupa seriosament i inclús els fa por.

La CGT s'ha solidaritzat activament amb esta vaga, donant suport i recolzant als treballadors, i ho va a continuar fent promovent vagues efectives i combatives, ací i ara. Perquè es tracta de la nostra dignitat i del nostre futur i això no és poc.

Secretariat Permanent del Comité Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 383 44 56 / 96 379 78 54
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.
Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
E-mail: F.L.Valencia@cgtpv.org

- Sindicat de Metall, Energia i Minería, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comunicacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegurances, tel. 96 383 53 74
- SP de la FL de València, tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 / 96 379 78 54
- Sindicat d'Administració Pública, tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Arts Gràfiques, tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Oficis Diversos, tel. 96 383 45 25

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia, Biblioteca, Àrea de la Dona, Serveis Socials, Centre d'Atenció Jurídica a Immigrants, Gabinet de Salut Laboral i Ambiental, Servei Sindical de Normalització Lingüística.

FL de Camp de Morvedre.

C/ Luis Cendoya, 60, 1er-1
Tel. 96 269 86 36
46520 Port de Sagunt

FL de Benidorm.

C/ Maravall 7-E Edifici Luz, local 1
Tel. 96 680 65 80
03500 - Benidorm (Marina Baixa)Alacant

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dcha.
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 552 25 41 / 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)

FC La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)

FL d'Aldaia.

Ap. de Correus 4
46970 Alaquàs (València-L'Horta)

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta).

FL de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana

FL de Vinaròs.

C/ Centelles, 15
Tel. 96 445 92 10
Fax 96 445 92 10
Vinaròs

FL de la Marina Alta.

La Mistelera
Tel. 654 44 83 59
La Xara-Dènia (Alacant)

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tel. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la col·laboració de la Conselleria de
Cultura i Educació

EDITORIAL

MOLTES COSES EN JOC

La confederació valenciana de la CGT és hui un projecte seriós, una alternativa que pot continuar creixent, il·lusionant. Tot depèn dels homes i dones que la formem. Les condicions externes mai han sigut tan favorables; el sindicalisme oficial mai ha estat tan desprestigiad dins de la pròpia classe treballadora, ni tanta gent s'havia oferit per a presentar-se en les candidatures de la CGT i per a formar seccions sindicals de la Confederació. Però eixe creixement numèric necessita transformar-se en un augment paral·lel de la militància. Si no cobrim els càrrecs de tots els secretariats, si no obrim habitualment els nostres locals, si no donem suport i assessorament als companys i delegats nous, no consolidarem l'Organització ni haurèm correspost a la confiança d'aquells que deixen el sindicalisme servil per a unir-se a un projecte que els torne la il·lusió i les ganes de lluitar.

Acudir a les manifestacions i actes que el sindicat convoque, difondre la nostra premsa i col·laborar en els seus continguts, donar en els centres de treball l'exemple i la imatge d'honrats militants anarcosindicalistes, portar les nostres opinions i projectes a altres moviments socials, etc. és imprescindible perquè nostra organització es converteixca en l'alternativa sindical que molts treballadors necessiten i esperen. No és qüestió de posar exemples d'ocasions i

actes en què majoritàriament hem fet desistiment d'eixa responsabilitat, deixant que un grapat de companys i companyes cobrisquen el lloc que la resta ha optat per abandonar, però haver-los n'hi ha.

Des del Comité Confederal treballarem perquè la CGT cresca, tant cap a l'exterior com per dins, perquè se senta més el nostre missatge i se'ns respecte en tots els àmbits. Però el nostre propòsit pot fracassar si no tenim el compromís de la resta de companys i companyes.

Creiem imprescindible recuperar la vitalitat i la participació en totes les nostres estructures. No és suficient amb tancar-se a barallar dins de l'empresa; la CGT som tots i les lluites de cada secció són les lluites de tots. Si l'organització té un conflicte en qualsevol centre de treball, allí hem d'estar solidàriament amb els nostres companys; si la CGT decidix convocar una manifestació per reivindicacions laborals o socials, tots hem d'acudir; si des d'altres confederacions ens demanen suport a les seues lluites, no podem deixar de ser solidaris. Eixa és l'essència d'esta organització i eixa és la raó que tinga tants enemics encara hui.

La CGT no va a consolidar-se definitivament si nosaltres mateixos no ens creiem el projecte i lluitem per ell. Entre tots hem de buscar les formes de debatre més, de conivure, de formar-nos com a militants. Hi ha algunes idees, però

sense la participació i el suport majoritari no és possible desenvolupar activitats ambicioses, recuperar el temps perdut.

Des del nou SP ens comprometem a abonar tots els actes que es puguen programar en les diferents localitats en forma de jornades, exposicions, debats, etc. perquè sabem que eixes activitats complixen un gran paper com a aparador de les nostres idees cap a la societat i com a espai per a la convivència i el debat interns.

Les eleccions sindicals són, probablement, el capítol que més temps i esforços ens va a portar en els pròxims mesos. És evident que ací ens juguem una basa molt important, i que aconseguir uns bons resultats (quelcom que pareix a l'abast de la nostra mà, per cert) ens donaria força i ganes de continuar barallant. Però també tenim altres reptes: tornarem a tindre que participar en convenis d'empresa i mobilitzacions sectorials, serem cridats a infinitat de convocatòries socials, perquè la CGT té hui un crèdit d'honradesa i credibilitat en el carrer que no podem tirar per la borda. A més tenim les nostres assemblees, plenàries, plens, permanències en el local, etc. Açò pot ser tediós i avorrit, però si es crea un ambient de solidaritat i camaraderia, d'activitat i participació, també pot ser molt gratificant i enriquidor. Eixe és el repte i per això apostem; hora és ja que ho realitzem.

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM

96 391 57 21 - Programació www.radioklara.org

¡PORQUE OTRO MUNDO ES POSIBLE! Encontrémonos con Venezuela...

Veintiseiete días no dan para conocer a Venezuela con casi un millón de kilómetros cuadrados de extensión y una población de 25.000.000 de personas, ni tampoco a su **inaudito proceso revolucionario democrático**. Pero la brigada de cooperación que partió desde Valencia, España, desplazada a Maracay en el estado venezolano de Aragua contó durante dichos días con el inestimable auspicio y organización prestada por los **Colectivos Revolucionarios Aragua Militante**. Considerando que hemos llegado a conocer el proceso venezolano "in situ", proceso que **estalla hacia toda la izquierda del planeta con fuerza** desde hace siete años tras el triunfo electoral del Presidente Hugo Chávez Frías en 1998 y que seguramente se repetirá el próximo diciembre cuando se realicen las próximas elecciones presidenciales.

El actual movimiento revolucionario que se desarrolla en Venezuela es bolivariano, democrático y protagónico hacia el socialismo del siglo XXI, nacido desde el mismo pueblo cautivo durante más de 500 años. Un dato ilustrativo que nos puede dar una idea de la verdadera opresión que soportó el pueblo venezolano, lo tenemos en hechos acaecidos en el municipio de "San Casimiro" -estado de Guárico-, donde en los años setenta de mil novecientos se abolió el derecho de pernada, el cual afectó durante 500 años a todas las mujeres habitantes de los señoríos de dicha población.

Este proceso bolivariano hacia el socialismo comenzó a visualizarse en febrero de 1989 con lo que fue denominado como el "Caracazo", término que designa a los habitantes de Caracas protagónicos de aquella revolución, gestada espontáneamente como respuesta tras la toma de medidas neoliberales por parte del gobierno títere de turno. Hay que tener en cuenta que Caracas alberga tras el término de la misma kilómetros cuadrados de los cerros colindantes habitados por la miseria, conformando lo que se conoce como "los ranchos", donde habitan miles de personas en pésimas condiciones higiénicas y de habitabilidad; fueron miles los que murieron en aquella originaria revolución -y no solo en Caracas-, ya que según estimaciones fallecieron de **entre 10.000 a 20.000 personas, personas que dieron lo único que disponían, su propia vida**.

Ya en 1821 **Simón Bolívar -el libertador libertario-** liberó Venezuela proclamando la república de la Gran Colombia, la cual incluía territorios de Venezuela, Colombia, Perú y Ecuador. Solo por el peso de Bolívar se puede entender que la mayoría del ejército de Venezuela apoye el proceso democrático revolucionario hacia el socialismo del Siglo XXI liderado por Chávez; el cual encabezó la sublevación militar revolucionaria venezolana de 1992, saliendo de la cárcel dos años después y siendo expulsado del ejército.

Tras ello, Chávez ganó las elecciones de diciembre de 1998 a través del Movimiento Quinta República y la alianza "Polo Patriótico", conformada por los partidos izquierdistas de Patria Para Todos, Partido Comunista de Venezuela y Movimiento Hacia el Socialismo. El 11 de abril del 2002 se consumó un golpe de estado derechista contra Chávez que lo derrocó por dos días, siendo nuevamente el pueblo venezolano el que salió a la calle, paralizando la acción militar en Maracay, consiguiendo con ello que los militares apoyaran el contragolpe popular que devolvió la democracia a Venezuela.

Posteriormente y durante siete años, Chávez ha ganado todas las contiendas electorales celebradas en Venezuela desde 1999. La última, celebrada el 4 de diciembre de 2005 decidió la composición de las cámaras legislativas, la misma quedó deslucida por el comportamiento antidemocrático de la oposición derechista y ultraderechista, ya que la mayoría de sus candidatos se retiraron, dejando todo el parlamento en manos de los candidatos chavistas. Este comportamiento confusionista y antidemocrático tuvo como resultado una abstención en dichos comicios del 70%, resultado, aunque escandaloso, que puede compararse perfectamente con otras contiendas electorales del mundo occidental no boicoteadas y legalmente "válidas".

Una vez expulsados los yugos opresores que la historia impuso, el pueblo de **Venezuela** camina a un ritmo nunca visto hasta la fecha, ya que su **crecimiento económico** semestral en este primer semestre de 2006 se situó en el **9'6%, habiendo aumentado su Producto Interior Bruto en un 60%** durante los últimos tres años.

La inspiración teórica de esa primera fase hacia el socialismo del siglo XXI viene aderezada por las propuestas de Hans Dietrich y otros que plantean que no hay suficiente desarrollo de las fuerzas productivas para llegar al socialismo, que es necesario desarrollar primero el socialismo en el plano del ejercicio de los derechos políticos como mayor

participación ciudadana y en seguir impulsando las diferentes formas de economía social y popular como las cooperativas y los núcleos de desarrollo endógeno.

En el plano práctico el gobierno venezolano ideó un sistema creando un nuevo estado, vaciando de contenido, si es que alguna vez lo tuvieron, a los viejos ministerios. **PDVSA -Petróleos de Venezuela Sociedad Anónima-** participa directamente de este nuevo rumbo hacia el socialismo tomado por la V república venezolana; dicha petrolera nacionalizada desde que Chávez llegó al poder, ejerce el monopolio en cuanto a extracción, procesado y refinado de casi todos los productos petrolíferos de la república. PDVSA destina en la actualidad **la mayor parte de sus ganancias** generadas desde que fue constituida en sociedad estatal **a lo que en Venezuela se conoce como Misiones**, los nuevos fondos no van a los ministerios respectivos -en los cuales son fiscalizados-, sino que se dirigen directamente a las "misiones sociales", las cuales, junto con fondos públicos **ejercen y ejecutan el auténtico nuevo estado socialista**, las misiones son constituidas de arriba abajo por el gobierno bolivariano, siendo las principales las siguientes:

- Misión **Robinson**, la cual ha conseguido alfabetizar al 90% de la población en seis años.

- Misión **Sucre** encargada de la enseñanza obligatoria en barrios obreros y marginados.

- Misión **Ribas**, dedicada a la docencia en horarios nocturnos y festivos necesaria para alcanzar el título de Bachiller, extendiéndose actualmente hasta la **universidad bolivariana**, la cual en agosto de 2006 graduó a sus primeros cinco mil estudiantes, dotándolos de un subsidio y una tarea en áreas de trabajo social, medio ambiente y turismo encuadrada en las misiones o estamentos venezolanos.

- **Barrio Adentro**, ejecuta el primer nivel de atención sanitaria a través de atención ambulatoria en todas las poblaciones de la república venezolana. Dicha Misión cuenta con 15.000 médicos cubanos tras un convenio de colaboración establecido entre las dos repúblicas, actualmente dichos efectivos habilitan in situ a médicos venezolanos recientemente incorporados a dichas tareas.

- Misión social "**Hábitat**", dedicada a la construcción de viviendas sociales.

- La misión "**Vuelvan Caras**", tiene como labor la educación y capacitación profesional necesarias en las recién creadas cooperativas agrícolas.

- Misión **Mercal** consigue recuperar la soberanía alimenticia de la población, a través de más de 15 mil puntos de venta enclavados en la economía privada capitalista, los

cuales ofrecen productos con un 30%-40% de descuento de su coste en el mercado privado al ser subvencionados por el estado. También se destinan vales canjeables por comestibles con un valor de 100.000 bolívares para numerosos trabajadores.

- Misión social "**Milagro**", dedicada a la atención médica gratuita en el área oftalmológica.

- Misión **Ciencia**, encargada de alcanzar una soberanía tecnológica popular.

- La misión "**Galcaicur**" dota a la comunidad indígena de subsidios y ayudas para su propio desarrollo como grupo étnico.

- Misión **Identidad**, realiza el Censo Electoral, promocionando la propia cultura e historia de Venezuela.

- Misión **Miranda**, configurada como fondo social para las personas en situación de reserva nacional.

Hay misiones que consiguen un 90% de eficacia y otras que se desarrollan más lentamente caso de la misión hábitat, ya que Caracas sigue cubierta de un manto de ranchos, donde los más pobres esperan una vivienda digna. Según datos del gobierno que dirige Chávez, la pobreza ha pasado en siete años del 50% al 30%.

El monto de las pensiones se ha incrementado sustancialmente y el gasto en obras públicas es mil millonario, actualmente se están construyendo tres sistemas de metro en diferentes ciudades, una línea férrea en el eje costero-central, el segundo puente sobre el río Orinoco y cientos de obras más rezagadas durante décadas por los gobiernos corruptos de la IV república.

En la actualidad **acciones político-sociales constituidas de abajo arriba toman cuerpo**, como por el ejemplo la constitución de la **universidad bolivariana de trabajadores**, la cual suscribirá un convenio de colaboración docente con la universidad de Valencia -España-. La universidad bolivariana de trabajadores se encuadra directa y presencialmente en los recintos físicos de las empresas recuperadas tras el golpe empresarial de 2002; dichas empresas, constituidas como cooperativas con un 51% de capital estatal necesitan técnicos superiores con capacidad innovadora, la universidad bolivariana de trabajadores se encarga de formarlos. Existen empresas cooperativas encuadradas en el sector del papel (Invepal), producción de válvulas petroleras (Inveval), sector textil, destilerías de ron, procesado hortofrutícola, etc.

El estado se implica directamente en la construcción de nuevas plantas industriales constituidas en cooperativas, así pues, para dar demanda a los nuevos productos producidos por la red de cooperativas agrícolas, se pretende la próxima instalación a través de reciente convenio internacional de dos plantas dedicadas al procesado de la leche dotadas de la más alta tecnología punta del sector. Asumiendo retos como la potenciación de la Corporación Venezolana de Guayana y sus empresas filiales (dedicadas al procesamiento del Hierro, Aluminio y Bauxita), adicionándose fabricas para el embalaje de vehículos militares y armas de guerra.

Este proceso de crecimiento de la propiedad estatal también se da en el sector financiero, donde se arropa el proceso a través del Banco de Desarrollo Económico y Social BANDES y el Banco Industrial de Venezuela VIB, también se han constituido los Bancos Comunales, los cuales conceden créditos a pequeños productores. Todo ello sin tocar el gran capital, a su vez, siguen funcionando las multinacionales de capital extranjero, de tal forma que Venezuela en la actualidad, se configura como una economía mixta de mercado.

En lo referente a los procesos populares municipales, la alcaldía de **Carora**, perteneciente al municipio de Torres, estado de Lara, constituyó una nueva **Constituyente Municipal** basada en la constitución bolivariana de la V república de Venezuela. Dicha constituyente municipal dispone que el destino del **100% de las partidas de todos los capítulos dedicados a inversiones del ayuntamiento es decidido por los Consejos Comunales** -algo parecido a las asociaciones de vecinos en España-, de esa forma se constituye el **primer ayuntamiento donde se dirige la acción municipal de abajo a arriba**; también en dicha población, se han expropiado -a través de la ley estatal de expropiación-, cuatro fincas a terratenientes.

Por todo ello el municipio de Torres se sitúa como el más avanzado en cuanto al proceso hacia el socialismo popular, destacar como último proyecto municipal del mismo, la próxima instalación de una cementera que se constituirá en cooperativa.

// Carta d'un afiliat //

Queridos burócratas sindicales (todos los días San Fermín)

Llega a mis manos, por ironía del destino, la carta que **Fermín Palacios**, dirigente del SI (Sindicato Independiente) ha remitido por correo a distintas empresas de Valencia y que ha publicado en su Web, sin tapujos ni sombra de vergüenza, bajo el título de "**Carta abierta a un empresario valenciano**". Deciros que, después de leer la carta, tuve una extraña sensación. Primero me empezó a doler la cabeza, luego me quedé en blanco y me entró una repentina ceguera; segundos después me atacaron unas irresistibles ganas de escuchar la COPE y de bajar corriendo al quiosco a adquirir un ejemplar del periódico "La razón"...

Es conocido de años, por muchos trabajadores y trabajadoras, el compadreo y los trapicheos sindicales realizados entre los sindicatos mayoritarios y la patronal, que son vistos como pura corrupción sindical sin remedio. Algunos, además, conocemos las andanzas de este sindicato "Independiente" -que no sabemos qué tiene de independiente- que se presenta a los trabajadores por medio de cartas a la dirección de las empresas, permitiendo que gerentes, familiares y "pelotas" de los amos se presenten como delegados de personal, firmándole lo que le viene en gana al patrón, y haciendo la vista gorda ante el acoso patronal, los incumplimientos de las leyes y todo tipo de abusos, y convirtiendo este comportamiento de sabandija en "derecho de los no huelguistas" y de los "buenos trabajadores", prometiéndose aliados de los intereses de la empresa y con el único objetivo de hacer crecer el pesebre de cursillos, subvenciones y vacaciones sindicales para el sustento y lucro de su organización obrera?

El primer triunfo ante la opinión pública del "compañero" Palacios consistió en poner en duda ante la Justicia el derecho de CCOO y UGT a ser los únicos en poder convocar Elecciones Sindicales en las empresas de menos de 31 trabajadores. Con una lógica aplastante: si los delegados de personal no lo son de un sindicato en concreto, por qué pueden convocarlas únicamente ellos sin necesidad de recoger firmas los mayoritarios... Buena pregunta, si no fuese porque nos tememos lo que pasaría si el Sindicato Independiente pudiese convocar Elecciones donde quisiese... para después ponerse a disposición de los intereses de los círculos empresariales a los que, suponemos, están ya, o desde el principio, fuertemente vinculados. El Sindicato Independiente se presenta en su carta como garantía de Paz Social -imaginamos se refieren a la paz de los empresarios-, y el sr. Fermín Palacios, que las firma, no duda en justificar los expedientes de regulación de empleo (ERE), y en "fardar" de su

colaboración constante y directa con empresas y patronal. Y ya tienen más delegados en València que la propia CGT...

Si algunos dirigentes obreros y organizaciones reformistas -ahora CCOO hace suya esta idea-, ya distanciados del marxismo, en los años 50 y 60, llegaron a hablar de "Cogestión" de los sindicatos en las empresas como un remedio moderno y legítimo para mantener el empate entre capital y trabajadores, preservando el "Estado del Bienestar" -eran otros tiempos-, el sindicato de Fermín Palacios renueva la idea cogestionaria acanallándola y ajustándola a la realidad actual: se trataría, pues, de preservar la miseria, el acoso, la represión, los bajos salarios -moderación salarial, le llaman- y la angustiosa precariedad que nos atezan -en vez del bienestar-, en prácticas de buen gobierno, asumiéndose que la Cogestión debe serlo, ya no de la empresa, sino del propio sindicato, por parte de patrón y sindi-

El Sindicato Independiente se presenta en su carta como garantía de Paz Social y el sr. Fermín Palacios, que las firma, no duda en justificar los ERE's y en "fardar" de su colaboración constante y directa con empresas y patronal

calista, y convirtiendo el "quién da más" en la carrera por la oferta y la demanda sindicales ante los empresarios, en garantía de aterrizaje suave en las empresas, sin malos rollos ni represaliados sindicales...

Y no me lo invento; me remito a las declaraciones en la prensa, como por ejemplo las que el Sindicato Independiente realizó en los días previos a la huelga del 20-J, planteándose la creación de contrapiquetes para garantizar que los trabajadores que quisieran trabajar el día de Huelga lo hicieran con total libertad... Clara está, pues, la opinión que le merecerán a este sindicatillo de tres al cuarto los muchos trabajadores que se jugaron el puesto de trabajo ese día, o simplemente fueron despedidos o acosados por utilizar su legítimo derecho a la Huelga. ¿Existe el Sindicato Independiente para garantizar los derechos de los trabajadores?; más bien todo lo contrario, pues opinamos que es una herramienta extraña a los trabajadores con una supuesta estructura sindical que legítima y justifica el status empresarial.

No es casualidad que el sindicato independiente haya obtenido representatividad, en algunas empresas de Seguridad, de esas conocidas por la avalancha de denuncias por agresión que acumulan, y muy conocidas por sus vínculos o dirigidas por ciertos personajes de la extrema derecha valenciana.

Las afirmaciones realizadas por Fermín Palacios -un personaje que se llena la boca periódicamente con alabanzas a la gloriosa CNT, a la que estuvo afiliado durante la

Transición, procedente de los sectores sindicalistas de la CNS más anticomunistas-, en la misiva que envía a los empresarios, con motivo de la campaña de Elecciones Sindicales, no tiene desperdicio. Éstas son algunas de sus perlas: "... (El SI) es profundamente respetuoso con la legalidad y reclama, por ello, la regulación del derecho de huelga (...) No queremos sabotajes, huelgas salvajes ni atropellos a la ciudadanía como los ocurridos en el aeropuerto de El Prat". La carta (dirigida a los empresarios, y no a los trabajadores) continúa con más manifestaciones reaccionarias; unas manifestaciones que recuerdan al trato con que el sindicato vertical franquista, la CNS, obsequiaba al empresariado. "Si en su empresa hubiese trabajadores cuyas características pudiesen coincidir con el tipo de sindicalismo que practicamos no dude en notificárnoslo. Les daremos el soporte necesario". O sea, si ud., empresario, tiene una legión de pe-

lotas dispuestos a firmar y justificar lo que sea necesario para sus intereses (lo que no es creíble), o si ud. tiene acojonados suficientemente a sus trabajadores, o si los tiene bien cogidos por los huevos, ud. conseguirá las firmas suficientes para presentar su/nuestra candidatura. Y ya sabe en qué puerta tiene ud. que tocar: absténganse trabajadores con estómago y dignidad!

Y es que, si teníamos poco con las traiciones, corrupciones y maniqueísmos de CCOO y UGT, ahora tenemos al Sindicato Independiente que no va de "rojo" ni de "progre", pero que te venderá la moto igual y que está dispuesto a repartirse su parte del gran pastel sindical sin cortarse un duro. ¿Para qué? si a fin de cuentas la cuestión es tomar el pelo al personal y salir corriendo con los votos. Ya sabes, si luego te sientes manipulado y engañado... pues te vas a casa a ver "Gran Hermano" o a comprar al Centro Comercial, que eso de luchar es una cuestión de terroristas. Eso sí; hasta las próximas Elecciones Sindicales no les verás el pelo, que ellos tienen que estar todos los días en los despachos de los jefes "promoviendo la paz social", y eso da mucho trabajo a los burócratas sindicales durante todo el año. Y encima, cuando se tomen sus merecidas vacaciones, y se vayan a coger el avión con un destino paradisiaco, tengan que quedarse tres días en el aeropuerto de El Prat porque un grupo de trabajadores, con un profundo sentido antidemócrata, están realizando una huelga para que no les despidan, y tras los que, oscuros intereses, quizás se hallen una célula terrorista de la FAI, de ETA o el propio Bin Laden.

Después pasa lo de siempre, nos mean desde arriba y nos dicen que llueve. ¡Qué cabrones!

Valoració de la Llei Integral contra la violència de gènere

Com cada estiu, les xifres d'assassinats per violència de gènere ens han deixat el seu macabre rècord, pareix que la calor afavorix esta xacra, o potser serà que els mitjans de comunicació, faltats d'altres notícies es fan major eco d'elles.

Però no s'havia acabat amb el problema amb la famosa llei integral contra la violència de gènere que va entrar en vigor fa any i mig? No eren la panacea els jutjats especials i la tipificació de determinades agressions com a delictes en compte de faltes que van començar a aplicar-se al juny de l'any passat?

Després d'un any i mig d'aplicació de la llei integral, si fem un recorregut per les opinions, postures, i anàlisi que sobre ella s'han abocat, trobem una variada gamma de posicionaments:

Des de les crítiques gratuïtes dels dirigents del P.P., ni tan sols massa altes, vista la poca importància que sempre han donat al tema, i la d'algun psicòleg de la vella escola convençut que cal fomentar el diàleg entre el maltratador i la seua víctima per a evitar la ruptura, origen, sens dubte de l'elevat nombre d'assassinats.

Fins als comentaristes d'organitzacions legals que tenen problemes per a conjugar el principi d'igualtat jurídica i la diferència de tipificació d'alguns fets com a delictes o faltes depenent del sexe del subjecte que els cometa.

Sense oblidar, per descomptat, l'estudi publicat per Amnistia Internacional al juny passat, seriós i rigorós, que valora els efectes perversos que la llei ha tingut, per exemple, al requerir l'ordre d'allunyament a les dones que sol·liciten ajudes, o els escassos mitjans que s'han assignat tant en els jutjats, com en els centres sanitaris, la falta de formació dels advocats destinats a la defensa de les dones, i dels professionals sanitaris, per a poder abordar i detectar les situacions de violència domèstica.

Les posicions i la serietat dels arguments són diverses, però tenen una perspectiva comuna, i és l'oblidar-se que la violència de gènere és un problema molt complex i amb nombroses raons i vessants, que precisa que s'aborde des de totes elles per a poder començar a pal·liar-lo.

La major virtut de la Llei era la visió de conjunt que donava als maltractaments, amb intents de comprendre l'educació en igualtat, la restricció de la publicitat amb connotacions indignes, vexatòries i discriminatòries cap a la dona, les campanyes de sensibilització de la societat, el foment de la igualtat en l'àmbit laboral i econòmic...

Esperàvem que amb ella s'acabara la febra de prendre mesures fàcils, populistes i d'eficàcia dubtosa que es va desencadenar després que en 1997 Ana Orantes fóra arruïnada amb gasolina i cremada viva pel seu marit després de denunciar en un programa de televisió els maltractaments de què era víctima.

Esperàvem que dades com que el 30% dels maltractadores se suïciden després d'haver matat a la seua parella, i un 20% s'entreguen, o feren reflexionar sobre l'escàs efecte que sobre ells tenen l'amenaça de les penes.

Esperàvem que les contínues reclamacions de les dones en situació de riscos, que es queixen constantment de falta de mitjans, de molts díptics i poques cases d'acollides, de molt bones paraules i cap ajuda, del terror constant en què viuen sense que veja una via de solució definitiva, provocaren una major aportació de mitjans materials i humans, com arplega la llei, i per al que només fa falta dotació pressupostària.

Esperàvem que les estadístiques que assenyalen que en els jutjats s'acumulen nombroses denúncies per a un mateix agressor, que indiquen les nombroses infraccions de les ordres d'allunyament, originaren la necessitat de fer algo més que dotar d'escassos jutjats, sense personal per al seguiment, i sobretot, sense mitjans ni ajudes perquè les dones puguin partir de zero lluny del perill.

Esperàvem, en definitiva, que esta llei haguera sigut l'inici de la construcció dels fonaments en què s'assentaren una educació, una sanitat, unes relacions laborals i socials que feren arribar a la veritadera igualtat entre homes i dones, i d'esta manera atallar el problema abans que sorgisca, perquè cada vegada que una dona comença a rebre maltractaments, s'obri per a ella un camí amb molt escasses possibilitats de marxa arere.

No obstant, i per a la nostra sorpresa, les organitzacions feministes precursors de la llei, davant d'esta nova onada d'assassinats han demanat reunir-se immediatament amb la Vicepresidenta del Govern per a exigir el compliment íntegre de les penes per als autors d'assassinats per violència de gènere, la tipificació del delictes de 'terrorisme sexista' i que les víctimes d'estos casos reben les mateixes ajudes i rescabaments que les del terrorisme. No són iguals o paregudes reclamacions les què es feien abans que entrara en vigor la nova llei?

EMILIA MORENO DE LA VIEJA
Secretaria de la Dona CGT-PV

EL MÓN ESTÀ AL REVÉS

Federació de l'Àrea Pública de la CGT-PV

La pèrdua del respecte

Les empleades i empleats públics hem perdut gradualment el respecte dels nostres governants i de la població, en general. I aquest respecte l'hem perdut en gran manera a través dels nostres representants polítics i sindicals. Són ja molts anys sense intencions serioses de millorar les nostres condicions de treball i la qualitat dels nostres serveis. Els nostres SALARIS, vinculats als pressupostos generals, han sigut els primers a ser sacrificats, mentre els nostres SERVEIS esperen torn en la cua de la privatització. Any rere any, totes aquestes mesures han comptat amb el vistiplau de la part social: signades pels sindicats i aprovades per les Corts. Però sempre, invariablement, es repeteix la mateixa situació: ni els sindicalistes firmants ni els polítics votants ens han preguntat si era açò el que volíem. És més, mentre que els polítics s'escuden en el compliment del programa del seu partit, els sindicalistes realitzen un paper encara més retorçut, intentant vendre'ns com bons uns acords que no ho són i tenir-nos prou callats.

La representació limitada

Encara que se'ns sol incloure a tots en el mateix sac, quan ens referim al paper jugat per sindicats i partits polítics ens estem referint només a aquells que ostenten la representativitat efectiva. En termes de representació sindical, el sector públic compta amb un gran avantatge respecte al privat: mentre les diferents empreses solen tenir convenis d'empresa i uns comitès que negocien els grans temes - salaris, carrera professional, salut laboral, jornada,... - en les administracions públiques es porten per llei totes aquestes matèries a les anomenades Meses Negociadores. Amb un reglament molt estret, aquestes Meses limiten dràsticament la representació sindical. És per això que, a pesar que hi ha una gran quantitat de sindicats i candidatures independents de treballadors que acudeixen periòdicament a eleccions sindicals, al final han sigut sempre UGT i CCOO els qui invariablement aportaven més de la meitat del percentatge de representació sindical. De fet, abans eren aquests dos sindicats els qui ho signaven tot.

El sindicalisme institucional està perdent gas

La insatisfacció que han produït els acords amb què regularment ens condemnen ha fet que progressivament UGT i CCOO, que realitzen un sindicalisme institucional, anaren perdent la seua majo-

ria. Aquest fenomen és molt destacable a les empreses públiques: Després de dotze anys continuats perdent pes, actualment els dos sindicats junts no arriben al 50% de representació, pel que hi han hagut d'acceptar la presència de CSI-CSIF en el tancament d'acords. No obstant, en el sector privat, UGT i CCOO encara tenen el 80% en nombre de representants sindicals. Aquesta tendència en el sector de les administracions públiques s'està fent tan marcada que ja es preveia la necessària inclusió d'un quart sindicat en el anomenem-li "club dels firmants". Açò és valorat negativament tant per aquests sindicats com pel govern, a qui li ix més econòmic accontentar a dues organitzacions que a tres o quatre,... o més. Sense oblidar la bona disposició que han mantingut els dos sindicats per a acceptar retalls socials i deixar-se "enviscar" amb subvencions de formació, cooperatives d'habitatges socials, asseguradores, plans de pensions, etcètera.

Reforçar el "club dels firmants"

Per a evitar l'ampliació del "club dels firmants", el Ministre d'Administracions Públiques, UGT, CCOO i, aquesta vegada també la CSIF, varen iniciar converses secretes amb El Govern per a modificar la Llei 9/1987, de 12 de juny, d'òrgans de representació, determinació de les condicions de treball i participació del personal al servei de les Administracions Públiques.

El 20 de juny, la Llei 21/2006 ha vist la llum, una Llei que posa encara més alt el llistó de la representativitat, en constituir una Mesa General de Negociació de les Administracions Públiques, que inclou aquesta vegada sí, tant al personal funcionari com al laboral. Aquesta mesura dificulta extraordinàriament l'accés a la negociació de nombrosos sindicats professionals, sectorials, territorials o, senzillament minoritaris i és especialment perillós per als interessos de treballadors i treballadores per que se li atribueix potestat per a acordar sobre els salaris i les condicions de treball de tots i totes. Al seu torn garanteix la presència de CCOO i UGT en totes les Meses Generals Autònòmiques que es van a crear.

Amb aquesta Llei en funcionament, tots els sindicats alternatius de classe hem de reflexionar seriosament sobre la necessitat d'unir les nostres forces o romandre eternament a l'oposició casi invisible en la que se'ns vol encasellar. De fet, a l'Àrea Pública de la CGT els sindicats d'Administració Pública d'Alacant i València ja han decidit

anar els seus esforços amb la Intersindical Valenciana, altra organització sindical especialment forta al sector públic i amb una curta, però molt ben desenvolupada actuació assembleària, federalista i autònoma, semblant a les tradicions de l'anarcosindicalisme més obert al diàleg.

Acords en el PAVACE: el "club dels firmants" valencià no vol esperar a res ni a ningú

Ansiosos per posar en marxa els acords de l'any passat, la creació del Pla de Pensions i l'augment de la seua participació en els plans formatius i d'incentivació de l'ocupació, UGT i CCOO no s'han pogut esperar a la constitució de la futura Mesa General Autònoma de Negociació que esmenta la Llei 21/2006. El govern Valencià els ha donat novament totes les facilitats, en incloure en els continguts de la reunió del PAVACE (Pacte Valencià per al Creixement i l'Ocupació) temes de negociació aliens a la seua naturalesa i exclusius de l'àmbit de les Administracions Públiques. En la reunió del PAVACE on estan presents els sindicats UGT i CCOO, la patronal CIERVAL i la Generalitat Valenciana s'ha acordat la constitució de la Mesa del Diàleg Social de la Funció Pública i l'aplicació del Pla Concilia als empleats públics sense comptar amb la participació de la majoria de la representació sindical. És la segona vegada que s'utilitza aquest retorçut truc per a aïllar de les converses a qualsevol altre sindicat: la primera vegada va ser al novembre de l'any passat, quan es va tractar l'increment salarial del sector públic de forma totalment sorprenent en una reunió del PAVACE, amb els nefasts resultats que ja coneixem.

Conclusió

El món està al revés. Els qui ens representen, tant la classe política com la sindical, haurien d'estar al nostre servei, i no al revés. L'actuació de CCOO, UGT i els governs socialistes (a nivell estatal) i popular (en la nostra comunitat) és totalment irrespectuosa amb les treballadores i treballadors del sector públic. No tenim el seu respecte, i per consegüent anem perdent també el respecte de la resta de la ciutadania i, a vegades també el nostre propi respecte. Adonarnos d'això és un primer pas necessari: portar negociacions al PAVACE, o traure la Llei 21/2006 no són qüestions menudes, formen part del cor del problema, que és la falta de democràcia real que ens afecta.

S'inicia el període fort d'eleccions sindicals

Encara que les eleccions sindicals es produeixen tot l'any i en tot tipus d'empreses, en les diferents administracions públiques comença un període de màxima concentració d'eleccions. Des del passat mes de juny s'ha incrementat considerablement el nombre de preavisos electorals en Ajuntaments, corporacions locals, autonòmiques i de l'administració estatal, així com a les empreses del sector públic privatitzades. Al juliol vam obtenir un delegat en l'Associació ALANA, empresa del sector públic privatitzat que es regeix pel Conveni d'Atenció Especialitzada en Família, Infància i Joventut de la Comunitat Valenciana. Aquests són només els primers resultats d'una campanya que s'intensifica des d'ara mateix, amb les eleccions del professorat de col·legis i instituts, personal sanitari i l'administració estatal perifèrica. Tal és el cas de la Confederació Hidrogràfica del Xúquer, on per primera vegada presentem una candidatura per al personal laboral - en funcionaris concorrerem sempre tots els centres junts, INEM, Ministeris, Seguretat Social,... on estem treballant per a continuar sent el primer sindicat, per davant de UGT i CCOO. Aquest període fort d'eleccions s'estendrà en el temps fins a juny del 2007, amb les eleccions del personal de les administracions autonòmiques. **Federació de l'Àrea Pública de la CGT-PV**

Recién firmado el II Convenio Colectivo de la Administración General del Estado, ya se sienten sus efectos

En el mes de julio se firmó el II Convenio Colectivo de la Administración General del Estado (AGE). El Convenio, que tendrá vigor hasta finales de 2008, ha sido suscrito por los sindicatos UGT, CCOO, CSI-CSIF y CIG, con el apoyo de ELA-STV tras varios meses de negociación. El Ministro de Administraciones Públicas y los sindicatos firmantes consiguen así mejorar su imagen y valoración, puesto que las retribuciones de las empleadas y empleados públicos se incrementan, en algunos casos muy por encima del IPC. Un gol difícil de encajar de cara a las inminentes elecciones sindicales. El Ministerio de Administraciones Públicas ha calculado que las retribuciones de más de 61.000 empleados públicos laborales subirán una media del 19% en cuatro años. En el mes de agosto, numerosos trabajadores de las categorías peor retribuidas vieron con agrado cómo su sueldo subía cien euros de golpe. Por fin el sueldo mínimo -bruto- de estos colectivos llega a los mil euros. Se ha pactado una vigencia del Convenio de 4 años, de 1 de enero de 2005 a 31 de diciembre de 2008, con lo que se fija un período más amplio de lo habitual en esta materia en el ámbito de la Administración General de Estado.

Ahora nos hemos de preguntar ¿quién les va a explicar que la CGT no firmó el II Convenio? Cómo les vamos a contar que, tal y como venía reflejado en el Rojo y Negro de septiembre, la Federación Estatal de Trabajadores de la Administración Pública de la CGT considera que el II Convenio perjudica los intereses de la clase trabajadora. Sobre todo nosotros, los afiliados y afiliadas que no hemos sido consultados y que hemos conocido, con retraso y casualmente la extraña decisión de nuestras cúpulas de no firmar el convenio de marras. Ni el convenio de la AEAT, ni el convenio de la AGE,... nos estamos quedando fuera de todo, por voluntad de unos pocos. ¿A qué esperamos para preguntarle a las trabajadoras y trabajadores de la administración estatal qué quieren? Claro que ahora puede ser tarde, acaba de pasar un tren muy especial, y esas cosas tardan años en volver a suceder. En el 2002, el negocio de los planes de pensiones y la actitud de desprecio a la clase trabajadora con que UGT y CCOO actuaron propició los inmejorables resultados en Alicante y Valencia, donde CGT obtuvimos la gran mayoría de los votos. Ahora, la actitud sorda de quienes dirigen la FETAP-CGT puede llevar al traste el trabajo de cuatro años. **Federació de l'Àrea Pública de la CGT-PV**

Nunca más. Jamás... Por la aparición con vida de Jorge Julio López

Hace una semana Miguel Etchecolatz, ex brazo derecho del siniestro jefe de policía (Ramón Camps) de la provincia de Buenos Aires durante la última dictadura militar en Argentina, fue condenado por el crimen de genocidio. El testimonio clave que hizo posible su condena fue el del albañil Jorge Julio López, ex detenido desaparecido durante el mismo período. López, que en estos momentos tiene 77 años, testimonió acerca de la presencia de Etchecolatz en los lugares en los cuales estuvo detenido. A partir del momento de la sentencia, se desconoce el paradero de López, el cual es buscado a través de toda la Argentina ya que, además, en los días sucesivos han aparecido cartas amenazadoras contra jueces, fiscales y otros militantes de organismos de Derechos Humanos locales. Las amenazas provienen de una organización que argumenta "luchar por la verdad sin revanchas". Jorge J. López representa emblemáticamente la historia que tanto se lucha por rescatar. La democracia no pudo devolver los cuerpos de nuestros compañeros desaparecidos, tampoco pudo limpiar de ex represores las filas de los aparatos de seguridad del Estado. Jorge J. López NO puede desaparecer porque nuestra lucha tiene que haber servido para que "Nunca Más", nadie, pierda su vida por pensar diferente. **NUNCA MÁS!!!!!!!!!!!!!!**
Jorge Julio López... PRESENTE!!!
Josefina Juste (ex profesora Universidad Popular "Madres de Plaza de Mayo").

CGT guanya les eleccions a INDO i H&L

CGT ha obtingut en les eleccions sindicals celebrades en la sucursal de la multinacional INDO a València, 4 dels 5 delegats sindicals que conformen el nou Comitè d'Empresa.

INDO, fabricant i distribuïdora d'ulleres, lents de contacte, béns d'equip i material òptic i oftalmològic, empra a València a 60 treballadors.

Els empleats que formen part del col·legi d'especialistes i no qualificats, a pesar de comptar amb una única candidatura, van acudir majoritàriament a votar (quasi un 70%) i CGT va obtenir el total dels quatre delegats en joc (29 vots i dos blanc). No obstant, menys de la meitat dels tècnics i administratius van votar i UGT, candidat únic, va aconseguir 1 delegat amb 6 vots a favor i un en blanc.

D'esta manera, la CGT, amb 4 de 5 delegats, renova majoria a INDO València, on, com ja és quasi una tradició, el sindicat aconseguix el suport majoritari dels treballadors.

En H&L, la CGT ha obtingut 100 vots i 5 delegats (tots en el col·legi d'especialistes i no qualificats), CC.OO. 87 vots i 5 delegats (3 en el col·legi d'especialistes i 2 en el d'administratius) i UGT 71 vots i 3 delegats (2 en el col·legi d'obriers i 1 en el de tècnics i administratius). El cens de la plantilla era de 237 electors en obrers i 87 en tècnics i administratius.

Segons estos resultats la CGT, que era la primera vegada en què es presentava a les eleccions en H L, ha sigut el sindicat més votat.

Altres resultats:

N. Alana: 1 (Total Comitè Empresa 1)

Levante Importación: 1 (Total 1)

Metal Merich: 1 (Total 1)

Durá Auto: 1 (Total 5)

Alsimet: 2 (Total 4)

Indo: 4 (Total 5)

Madercon: 2 (Total 3)

Fogase 2000: 1 (Total 1)

En la platja de Castelló es troba situat des de fa 39 anys el Polígon Industrial del Serrallo. Actualment coexistixen en eixe lloc una central Tèrmica propietat d'Iberdrola, una refinera de British Petroleum, l'empresa CLH que emmagatzema hidrocarburs, Repsol té dipòsits de gas natural, i finalment la japonesa NYAM, multinacional de transformació de productes químics i creació de polímers. Com es pot observar, tot un polvorí a escassos quilòmetres d'Almassora, Castelló, Vila-real, Burriana i Benicàssim. Municipis que tots ells sumen prop de 300.000 persones. La caòtica i corrupta política urbanística *made 'in' PP-valencià*, suposa l'ingredient final en este còctel explosiu i insostenible en ple cor de la província que governa Carlos Fabra, reconegut cactic acusat actualment per diversos delictes de corrupció.

L'especulació urbanística i l'ampliació del polígon industrial del Serrallo posen en perill a milers de persones

En esta zona es troba un nucli de població important com és el Grau de Castelló, a l'altre costat del polígon apareix la platja d'Almassora, zona que en l'actualitat es troba en expansió urbanística. El problema residix que este Polígon que està situat en el municipi de Castelló està afectant seriosament la qualitat de vida dels seus veïns. La raó és molt senzilla, estes em-

preses, que són perilloses, estan ampliant les seues instal·lacions sense tindre en compte la legislació vigent, que impedit que estiguen a menys de dos quilòmetres d'un nucli de població. Els importa poca les consideracions de seguretat. L'única cosa que busquen és un benefici ràpid a costa de qualsevol cosa.

Una dada important i surrealista que ni en Els Simpson se succeïx, és que l'alcalde d'Almassora (PP), la població més afectada per la contaminació lumínica i en l'aire, els sorolls i els abocaments al mar, és al mateix temps el responsable de la central Tèrmica propietat d'Iberdrola, Quina curiosa coincidència! Una posició difícil i massa pics per a tan cobejada escaiola. Ací estan els constructors i promotors, a qui se'ls ha permès especular amb un terreny pegat a un polígon replet de ximeneres, dipòsits de combustible i químics emmagatzemats. Especulació que es tradueix en terrenys a un preu ridícul, sense cessió de terreny per a dotacions en la zona. La conseqüència és que s'estan construint milers de vivendes sense tindre les infraestructures i servicis mínims per a la població. No hi ha voreres, ni zones d'aparcament, ni parcs, ni clavegueram, ni infraestructures educatives i esportives etc... Això sí, unes meravelloses vistes al progrés fossilitzat del segle XX que va erupcionar amb el franquisme, en forma de desenes de fumarades de diverses tonalitats, contenidors de diversos productes i milers d'oxidats tubs zigzaguejants.

En l'altra banda estan les empreses que es van instal·lar fa quatre dècades.

va ser d'un centenar de persones. En este acte es va decidir la convocatòria d'una assemblea permanent per a començar campanyes i mobilitzacions entre elles arrellegades de firmes, escrits a premsa, reclamacions i pancartes.

Els nostres objectius són, d'una banda detindre les ampliacions que estan executant NYAM, BP i Iberdrola; i d'altra banda, obtindre

la informació necessària sobre les indústries ja instal·lades a fi de poder exigir les mesures correctores que garantisquen un futur digne per a nosaltres i els nostres fills.

El problema és que tota esta ensalada d'empreses i multinacionals establides en el Polígon del Serrallo, viuen en el més absolut dels silencis, sense informar i molt ens temem que sense prendre totes les precaucions que serien convenients.

Tot este silenci permès per les autoritats competents, ens fa mal pensar i ens fa creure que s'està ocultant alguna cosa. En l'actualitat no sabem quins processos industrials es desenvolupen en algunes instal·lacions, quins productes empren, quins productes obtenen, no hi ha plans d'emergència ni coneixement sobre les característiques de possibles accidents, no se sap què s'aboca al mar i en quina concentració, i hi ha una total confusió i desinformació amb la qualitat de l'aire que este tipus de progrés ens fa respirar.

Davant d'esta situació els veïns decidirem organitzar-nos creant la Plataforma No a la Contaminació d'Almassora, seguint el solc d'altres Plataformes locals establides en les nostres comarques. L'acció principal va consistir en un acte públic per a explicar la situació de la contaminació industrial i de l'urbanisme. Tant l'Associació de Veïns més representativa, com l'Ajuntament ens van negar cedir-nos un local per a l'acte, així que la Plataforma va convocar en ple carrer, i a pesar d'això l'assistència

la informació necessària sobre les indústries ja instal·lades a fi de poder exigir les mesures correctores que garantisquen un futur digne per a nosaltres i els nostres fills.

La Plataforma sorgix en un moment en què els valencians i concretament els castellonencs, han començat a organitzar-se i ocupar els carrers davant de les polítiques tecnocràtiques i insostenibles i la *marbellització* del territori com a conseqüència de molts anys de govern del PP en Generalitat. Estem seguint els passos de les Plataformes de Fanzara, Els Coves de Vinromà i la Salzedella, on un miler de persones es van manifestar en Fanzara en el mes d'agost per a exigir la paralització dels projectes d'abocadors perillosos i innecessaris previstos pel Partit Popular en estos municipis. Després va seguir el cas de la incineradora de la Vall d'Alba que també va ser paralitzada per la pressió social.

Ara s'ha de convocar una gran mobilització a Almassora i Castelló, però al ser un problema general, que afecta tota la costa mediterrània no hem de quedar-nos en mobilitzacions locals. En eixe sentit, un pas avant va ser la manifestació a nivell de País Valencià de juny convocada a València per *Compromís pel Territori*, a la que van assistir 15.000 persones.

Vivendes i llocs de treball dignes i segurs!

Paralització immediata de l'ampliació del Polígon el Serrallo!

Plataforma No a la Contaminació d'Almassora (CGT és membre)

LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el **LIBRE PENSAMIENTO** en:

Zona Benimaclot: Libreria Primado, Avda. Primado Reig, 102

Zona Alirós: Libreria La Tardor, Plaça Olof Palme, 1

Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Avda. del Cid, 154

Zona El Carmen: Libreria Sahiri, C/Danzas, 5

BREUS

VIII JORNADES LLIBERTÀRIES CGT-VALÈNCIA

Les Jornades Llibertàries es celebraran enguany de l'11 al 15 i del 18 al 19 de desembre. El 2006 és un any especial perquè es commemora el 70 aniversari de la revolució que va comen-

çar el 19 de juliol de 1936. Per això, les VIII Jornades comptaran amb una exposició i les xerrades tractaran, amb el lema "**Fent realitat la utopia**" del "70 aniversari de la Revolució Llibertària". Animem a participar-hi i, com sempre, a adquirir la **loteria de Nadal**, vital per a finançar aquest endeveniment cultural i reivindicatiu.

NI EL TORO NI EL BURRO: ¡EL GATO SALVAJE!

El Sindicato de Transportes, Comunicaciones y Mar de la CGT de Valencia ha editado material para la autofinanciación del sindicato. Se trata de unos llaveros y unos adhesivos transparentes para los vehículos con el logotipo del gato negro salvaje. El símbolo del gato salvaje fue diseñado por Ralph Chaplin, una importante figura de los **IWW, Industrial Workers of the World** (Trabajadores Industriales del

Mundo) de Estados Unidos, el equivalente de la CNT o CGT en los USA, y es utilizado en todo el mundo como símbolo del sindicalismo revolucionario.

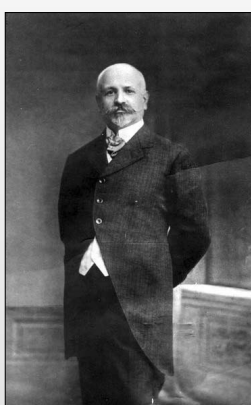
La figura del gato salvaje sugiere -no debe extrañar- la **huelga salvaje** (wild "cat" strike, en inglés). Es por esto que el Sindicato de Transportes lo difunde y lo asimila como **figura del sindicalismo combativo y de resistencia**. Para pedidos os podéis dirigir al Sindicato de Transportes de Valencia por correo electrónico: **transporte.val@cgtpv.org** o acudiendo al local del sindicato CGT: Avd del Cid 154 Valencia 46014. Colabora en la difusión y autofinanciación del anarcosindicalismo.

VIII CERTAMEN DE CONTES "AL MARGEN"

Com en edicions anteriors, i a fi de que puguen ser publicades i conegudes les obres dels que, tenint coses que escriure i valent la pena ser llegides, no comptem amb mitjans o preferixen les editorials alternatives, l'Ateneu Llibertari "Al Margen" convoca el VIII CERTAMEN DE CONTES (Narrativa breu). Les bases poden obtindre's en **www.nodo50.org/almargen** atalmargen@nodo50.org

Pedagogia Llibertària

LA ESCUELA MODERNA (Introducción) Una reivindicación del Siglo XXI

Compañer@s, muchos conocéis la revolución pedagógica de la Escuela moderna y la tragedia de la vida del librepensador y constante luchador **Francisco Ferrer i Guardia**.

Por eso, son estos dos temas que vamos a introducir, sin querer ser pretenciosos ni catedráticos, unas líneas de agradecimiento a tod@s los que, antes nuestro, lucharon por la justicia social.

Nunca Ferrer i Guardia admitió la superioridad de clases ni la desigualdad, siempre luchó por la escuela laica, racionalista y como medio para conseguir una sociedad libre, justa y fraterna.

Ferrer i Guardia nació el 10 de enero de 1859 en Alella (Barcelona) y murió, fusilado, en Montjuïc el 13 de octubre de 1909. Hay extensa bibliografía sobre su figura, diversas fundaciones con su nombre, en nuestro estado y en otros estados, de información en internet y en la F.L. de Valencia existe una fundación Ferrer i Guardia, que de momento duerme en los archivos.

La Escuela moderna, abrió sus puertas un 8 de septiembre de 1901, en el nº56 de la calle Bailén de Barcelona, con un alumnado inicial de 12 niños y 18 niñas.

Su ideario pedagógico fue revolucionario en la época, siendo atacado permanentemente por los poderes fácticos y por el estado.

Desde la aplicación de métodos modernos y científicos de pedagogía, pasando por una educación racionalista, humanitaria y antimilitarista, hasta llegar a la utopía de preparar a los alumnos para rebelarse contra la dominación y explotación de clase, la Escuela moderna sembró los cimientos de la conciencia obrera buscando la transformación hacia la igualdad.

La coeducación era y es uno de los principios fundamentales de la escuela buscando la emancipación de la mujer y la igualdad real de sexos, también se resaltaba la educación en la higiene y en general, muchos de sus principios aún no han sido resueltos ni superados en pleno siglo XXI, son reivindicaciones de la sociedad en la enseñanza actual.

Se creó el editorial de la Escuela moderna, publicándose numerosos tratados de la época y mensualmente se editaba el boletín de la Escuela moderna, periódico pedagógico que se dirigía especialmente a los educadores y a los padres. La Escuela moderna era clara y abiertamente una escuela de ciudadanos rebeldes. Se cerró en 1906, pasando Ferrer un año en la prisión modelo de Madrid, acusado de conspiración, siendo absuelto, pero ya no se le permitió la apertura de la Escuela moderna.

Fundó la Liga Internacional por la Educación Racional de la infancia, de la que **Anatole France** fue presidente honorario. Con motivo de la guerra de Marruecos, en julio de 1909, se produjo la revolución de julio, "la Setmana Tràgica", en Barcelona, que llevó a la detención de Ferrer i Guardia acusado de ser autor y cerebro de la revuelta, constituyéndose un consejo de guerra el 9 de octubre, en la prisión modelo de Barce-

lona que, de forma grotesca e injusta, condenó a muerte a Ferrer, fusilándolo el 13 de octubre de 1909 en Montjuïc.

Dijo **Kropotkin**, en Londres, tras su muerte: "*ya ha muerto, pero es nuestro deber explicar su obra, continuarla, difundirla y atacar todos los fetiches que mantienen a la humanidad bajo el yugo del estado, el capitalismo y la superstición.....*"

Vemos, y comprobamos, que estas palabras del compañero Kropotkin, mantienen toda su actualidad y vigencia.

En recuerdo de nuestro querido Ferrer, estas simples líneas quieren recuperar un trocito de su ser y de su dignidad.

JOAN PIÑANA
Secretaria Acció Social CGT-PV

(Poesía de Adelia Olmo)

Este poema son mis "palabras para vosotros". He querido hacer la metáfora entre el cálido color naranja y su adjetivación como uno de los tonos de la esperanza que pinta en las paredes de quienes sufren; paredes de hospitales y clínicas. Contra esa adjetivación queda la utilización que el Gobierno de EEUU hace de él como uniforme carcelario para: "Sus"condenados a muerte y secuestrados en Guantánamo (entre estos, aquellos que en el año 2002 eran niños de 14, 15, 16, 17 años). Valencia, 15-VIII-06 22:45hs.

POEMA

GUANTÁNAMO: del naranja al rojo

Hace días, esos días de julio y agosto de 2006, los niños y puentes de Líbano se mezclan como "amasijo" de FÓSFORO que destruye el cemento y endulza de muerte la sangre.

Esos días tú estabas apagado, olvidado.....

yo sentí un aroma, cuyo perfume de flor blanca

mientras,

dibuja círculos de color naranja, burbuja de un zumo agrídulce que va de mi boca hacia tu tristeza, de la paz a la guerra, a la cárcel....

Tristeza de azahar que cuaja en primavera y, en agosto,

florece su color venidero en el fruto, navegado desde el Mediterráneo-palestino hacia el mar Antillado;

allí, en la Cuba que disputó la miseria, e hizo diseño de ballet y canela conjugando las balas desde Sierra Maestra al Cuartel de Moncada. La Cuba que fue de "negra esclavitud", ron -Bacardí, casino y ruleta.....; esa Isla de perfil yacaré bañado en el Atlántico, en su extremo Sureste, en su mar de Caribe tiene un "lugar de muerte" cuyo tejado ondea colores de un trozo de tela con estrellas y barras.

Después, se lee: GUANTÁNAMO,

alambradas, celdas, hombres cuyas manos y pies dejan ver grilletes de metal que humillan la dignidad.

Vosotros, destinados a la tortura, cuatro años sin sonrisa, violados en el Derecho Internacional, segados en los sueños, robados en los años, en la infancia de niños.

A Vosotros os doy mis labios para bebernos juntos el olvido, para rescatar juntos la JUSTICIA.

Vosotros, vestidos de azahar y naranja como los condenados, vosotros, sujetaros al rojo de quienes escribimos y luchamos para recuperaros.

Si vols col.laborar amb:

envia els teus articles, notícies, dades, opinions informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojonegro.info

Entrevista amb Juan Vicente Calderón Rodríguez, delegat de CGT a Bancaixa

"La nostra lluita, ara, és recuperar el poder adquisitiu"

Nascut en 1962 en Casas de don Pedro, Badajoz, únicament ha treballat en Bancaixa on va entrar per oposició en 1983. En les primeres eleccions que va conèixer en l'empresa es va presentar per CNT, va eixir delegat sindical i va ser president del Comitè d'empresa. En 1991 va passar a CGT amb la famosa sentència de les sigles. Després d'un difícil període, en 1998 es va perdre totalment la represen-

tació que va aconseguir recuperar-se en 2002 amb un delegat a València i un altre a Saragossa. En 2003, d'una escissió del SATE, va nàixer el SLA, un sindicat que es va integrar l'any passat en CGT i que ha suposat el transvasament de 13 delegats (5 de Madrid, 1 de Barcelona, 1 de Gran Canària i la resta de València). Juanvi encara les pròximes eleccions sindicals amb un gran optimisme.

Per què la CGT qualifica el panorama sindical en Bancaixa de semat i adotzenat?

Bancaixa no és molt diferent de la resta d'entitats del sector. El panorama sindical és realment semat i adotzenat en tot el sector. Ja d'entrada, els treballadors no són treballadors normals en el sentit que han estat ideologitzats, han barallat pels seus drets... En les caixes d'estalvis s'ha entrat tradicionalment per endoll.

Encara que fa anys que va haver-hi oposicions, una altra vegada s'han oblidat d'elles. És veritat que estaven molt apanyades però ara o s'entra a través d'ETT's o per endoll. Per tant és gent que no està acostumada a barallar pels seus drets, al revés, moltes vegades han d'agradir, amb el què molt de moviment sindical i laboral no hi ha. És difícil manejar la gent.

En Bancaixa va haver una vaga quan la fusió amb la Caixa de Castelló en 1992, va costar molt d'esforç però es va aconseguir, i des de llavors s'ha perdut tot eixe esperit de lluita que s'havia aconseguit. Alguns van creure que amb la vaga s'havia solucionat tot, però en realitat la caixa ha tornat a la mateixa dinàmica.

D'altra banda, el funcionament de les caixes d'estalvis exigix, per a arribar als òrgans de govern, el vot de l'assemblea. Els sindicats tenen un percentatge que és el 12% de l'assemblea i del consell en el cas de Bancaixa. Per a arribar al consell ha de votar-te l'assemblea, per tant cal arribar a pactes amb els polítics.

Ara, després d'un pacte amb el PP, en el consell està el SATE. En breu es renovaran els òrgans de govern i entrarà CCOO perquè ha pactat amb SATE. En les circulars etc. pareix que es duen malament però a l'hora de la veritat no barallen pels problemes grans com les estratègies de les caixes d'estalvis, en què invertixen, terres mítiques, destrucció de la costa per a inversions immobiliàries... Es barallen per quatre besties però per que les caixes d'estalvis incidisquen positivament en la societat, res.

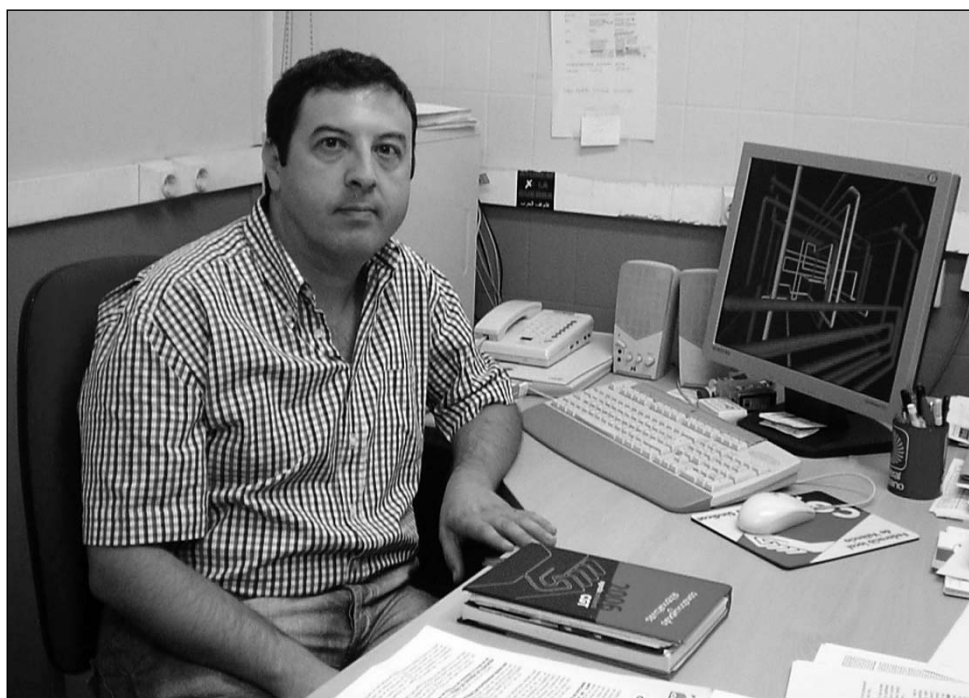
I per què tu ets una excepció?

A mi em va agarrar l'adolescència quan va morir Franco. Vaig viure la transició, l'arribada de la democràcia. En aquell moment d'ebullició, hi havia gent ideologitzada, lluitadora. Van ser els meus anys de formació. Sempre vaig sentir els colors de la CNT, per la seua idea de l'ordre anarquista, per la llibertat per a fer les coses, per l'assemblearisme. Lo meu és per ideologia, crec en l'anarquisme.

Com encareu estes pròximes eleccions sindicals i quins són els principals problemes a què s'enfronten els treballadors de l'empresa?

Amb esperança. La nostra meta és arribar al 10% necessari per a passar de no tindre pràcticament drets sindicals a tindre representativitat i un cert reconeixement a nivell d'empresa. Volem créixer i que es veja que no som un sindicat marginal.

Esperem també que poquet a poc vagen calant les nostres idees en la plani-

lla. En este moment els principals problemes són la pressió sobre la plantilla per a traure beneficis com siga, les subcontractacions de servicis que abans donava la caixa i que ara està subcontractant a empreses, com el servici de banca telefònica, internet, l'operativa d'estranger, l'oficina de suport, el tema immobiliari... Estan traient negoci que segons ells no és negoci de l'entitat financera com els vigilants jurat, la distribució de diners... pràcticament només queden les oficines i quatre coses més de servicis centrals. És un problema perquè suposa pitjor qualitat d'ocupació. No és el mateix un conveni de Caixes d'Estalvis que un Conveni d'Oficines i Despatxos i Telemàrqueting.

També està el problema de les ETT's. Substitucions de llarga duració, baixes per maternitat, etc. s'estan cobrint amb contractacions a través d'ETT's. Ara mateix hi ha uns 800 contractats, dels quals uns 650 són d'ETT's i 150 de contracte. Som 5.300 de plantilla fixa.

Un altre problema és la doble escala existent, escala que CGT va firmar. És el famós pacte de les motxilles. Es va realitzar l'any 1997. En aquell moment Bancaixa no contractava a ningú, al cap de tres anys, es tirava la gent i es contractava a un altre... No es veia solució, la proposta de l'empresa era o anar al conveni o seguir en eixes condicions. UGT i CCOO acabaven de firmar un conveni que deia que l'única forma d'entrar era sent aprenent, per davall del conveni en dos pagues. I als aprenents també els venia el contracte. Es va plantejar una assemblea perquè decidira. No és la política d'este sindicat firmar dobles escales salarials però si no es feia estava l'altra opció: contracte i al carrer. Al final l'assemblea, amb una votació molt ajustada, va decidir que es firmara el pacte. També van firmar CSICA i SATE.

No obstant, a partir d'ací, sempre hem intentat canviar-lo. CCOO i UGT no van firmar, quan en totes les empreses signen la doble escala, i no ho van fer per a diferenciar-se de SATE. Nosaltres, que varem firmar el pacte de les motxilles, som els que realment, cada vegada que es negocia un pacte d'empresa, tractem de modificar-lo. En el seu dia signem un pacte per l'ocupació, ara volem canviar-ho i volem ocupació de qualitat. En el seu dia li vam fer el favor a l'empresa d'abaratir els costos perquè creara ocupació, ara el que volem és que l'empresa faça el favor als empleats que el dia que no tenen problemes de costos, millore l'ocupació. Eixa és la nostra lluita ara, recuperar el poder adquisitiu, la qualitat de l'ocupació i els beneficis socials.

Des de fa un temps hi ha una ofensiva en el si de la Unió Europea per a acabar amb l'estatus especial que en el sector bancari tenen les caixes d'estalvis. Quina opinió et mereix este fet?

Nosaltres continuem creient que les caixes d'estalvis no són bancs o no han de ser-lo. El motiu que continuen existint és que ha d'haver-hi eixe fet diferencial de servir a la societat, no de servir-se d'ella. Un banc té com *leit motif* aconseguir diners com siga. Desgraciadament les caixes han entrat en eixa senda. Crec que l'ofensiva de la Unió Europea està guiada en part pel mateix govern regional i per les pròpies caixes per a canviar definitivament. Cal tindre en compte que les caixes estan ara dirigides per directius. El consell pinta relativament poc, al final els que manen són uns quants directius i estos el que volen és traure el màxim benefici possible en el mínim temps possible. Canviar d'estatus a les caixes d'estalvis significa donar més llibertat per a eixos manejos.

Les caixes han reemplaçat l'obra de caràcter social pel finançament de fundacions culturals. També es donen beques, viatges... però tot gira entorn del tema cultural:

exposicions, conferències... I cada vegada dediquen més perquè tenen més beneficis. No obstant, les residències d'ancians que pagava Bancaixa directament han desaparegut, igual que els clubs de jubilats, etc. El que succeix és que dona més prestigi fer una exposició que finançar una residència d'ancians, o una associació de malalts mentals.

El sector bancari és potser on millor es visualitza l'enorme injustícia del sistema capitalista: milions de beneficis en contraoposició a un constant retall de drets i treballs. Quin paper juga en tot açò la consciència obrera, la lluita i el sindicalisme de classe?

Crec que el sistema bancari és una cosa i les caixes han de ser una altra. Evidentment el paper que ha de jugar la consciència obrera, tant en un banc com en una caixa, és intentar que part d'eixos beneficis revertisca en la societat, i sobretot, que els treballadors d'eixos bancs mantinguen un cert nivell de vida, més que res per servir d'exemple i contrapunt a la resta de sectors que cada vegada estan més en precari. És lluitar per mantindre els drets dels treballadors, no per a ser privilegiat, sinó perquè no es perda eixa referència. Només lluitant es mantenen els drets. És un error dir que és un sector privilegiat perquè el que ha succeït és que els altres sectors han caigut en picat.

Quant als beneficis, cal barallar perquè part d'eixos beneficis revertisquen de veritat en la societat, no sols en el tema cultural.

Com veus la CGT en general?

És un sindicat en creixement. En els últims anys el model sindical ha canviat prou i ens va a costar perquè no ens hem mentalitzat encara d'eixe canvi. Cal donar una alternativa a la gent nova, a un altre tipus de visió sense canviar l'essència del sindicat.

La gent nova no té la mentalitat de l'acció directa, la baralla, etc. Però quan hi ha problemes busquen un sindicat que lluite. Costa veure'ns com a referència perquè a nivell de premsa no ho som i només estem en les grans empreses. El problema són les xicotetes empreses on és molt difícil arribar. La qüestió en estos moments és crear grans nuclis de delegats, incrementar les seccions sindicals en les empreses grans i que eixes seccions sindicals dediquen gent al desenvolupament del sindicat. I mentres això no passe és difícil. Nosaltres amb alliberats no ho anem a aconseguir perquè no tenim diners i tampoc és la nostra essència. Llavors cal crear grans nuclis en grans empreses i alliberar gent per al sindicat. És un camí difícil perquè cada vegada les grans empreses subcontracten més i van reduint, fent grups, dificultant l'activitat sindical. Costarà, però la CGT ha d'estar ací com a referència perquè si no, estem perduts.